

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 620.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181837952/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

markedsdag var tilstrækkeligt til atter at faa hans Hjærte til at flamme som en Smedeesse.

Saa var det en Eftermiddagsstund paa Solsig, at alle Hænder var i Gang for at kjøre Hø hjem fra de store Strandenge, der ligger i en bred Bue omkring Gaardens øvrige Jorder.

Per stod i Skjortærmer og med bart Bryst inde bag en af de lave Luger i Østerhuset og „trak fra“ i sit Ansigts Sved. Jens Romlen kom Hæet ind.

Paa en Gang stod Anna pudset og fin som til et Høstgilde midt i den skjæve Lugeramme og lo.

„Skal a komme op og hjælpe dig en jænle halv Staånd?“ sa hun og lo endnu mere.

Pers Hjærte slog Hammerslag ved den pludselige Aabenbaring. Han kasted et Blik ned over Annas hvide nystrøgne Forklæde og hendes velblankede spidse Knapsko og lod det tilsidst dvæle ved et Ravhjærte, der lyste gyldent foran paa hendes skønne Strube.

„Er du ikke ræd for, te du skal bliv hjasket til?“ sa Per og slog Spindelvævene af sin Lue over det ene Bukseknæ.

„Aa saadan no dejligt friskt Hø, det er da snart det skønnest en kan træde i,“ sa Anna og rakte Per Haanden.

Han maatte ha sin Arm helt om hendes Liv for at hale hende ind ad Lugen.

„Ja a er skam tung!“ sa hun og svajed i Ryggen, saa Per ogsaa maatte ha den anden Arm tilhjælp.

Hendes brune Øjne slog Gnister af hans under Opføielsen.

„Maa a staa her?“ sa hun og stilled sig i den fordelagtigste Belysning. „For a er skam kommen, forre der skal nøj bestilles,“ tilføjed hun leende, og bored sine buttede Arme ned i det søde Hø og hvisted det ind under Bjælkerne, saa det peb. Snart rødmed hendes Kinder som Purpur ved det usædvanlige Arbejde, mens hun ustandsellig lo og knistred og smaapludred med Per, der gik i Halvmørket dybere inde og „gulved hen“ og traadte i Lave.

„Nej, da a mærked, te det var æ Hy, I var i Lag med, saa kund a skam ett nær mig; for det har a altid tyt, te det var det skønnest Arbejd en kund vær med til;